

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sžfk/49/2017
Identifikačné číslo spisu: 3015200377
Dátum vydania rozhodnutia: 26.02.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Katarína Benczová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:3015200377.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Benczovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a Mgr. Petra Melichera, v právnej veci žalobcu: N. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. XX-XX/X, R. A., podnikajúcim pod obchodným menom Pavol Nechala - MoPa, s miestom podnikania P. O. Hviezdoslava 63-17/2, Nová Dubnica, právne zastúpeného advokátskou kanceláriou LAW FIRM s.r.o., Špitálska 10, Bratislava, proti žalovanému (sťažovateľovi): Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100306/1/106216/2015/5048 zo dňa 9. marca 2015, v konaní o kasačnej sťažnosti žalovaného proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/95/2015-99 zo dňa 10. mája 2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/95/2015-99 zo dňa 10. mája 2017 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Napadnutým rozsudkom krajský súd v Trenčíne (ďalej aj len „krajský súd“ alebo „správny súd“) podľa § 191 ods. 1 písm. d) zákona č. 162/2015 Správny súdny poriadok (ďalej len SSP) zrušil napadnuté rozhodnutie Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 1100306/1/106216/2015/5048 zo dňa 09.03.2015 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

2. Predmetom súdneho prieskumu pred správnym súdom bolo preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. 1100306/1/106216/2015/5048 zo dňa 09.03.2015, ktorým žalovaný podľa § 74 ods. 4 Z.z. o správe daní (ďalej len daňový poriadok) potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Trenčín č. 9301401/5/5037570/2014/Chud zo dňa 13.11.2014, ktorým podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov v znení neskorších predpisov v nadväznosti na § 165 ods. 2 daňového poriadku žalobcovi vyrubil rozdiel dane na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie 2. štvrtrok 2008 v sume 2.468,96 Eur.

3. Správny súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že správne orgány oboch stupňov vyhodnocovali

jednotlivé skutkové zistenia, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania, avšak vôbec neuviedli ako sa vysporiadali s tým, že okrem formálne správne vyhotovenej faktúry žalobca disponuje aj so zdaniteľným plnením, a to letnou terasou, ktorá sa nachádza v mieste jeho prevádzky a slúži mu na výkon jeho podnikateľskej činnosti. Uvedené bolo pritom bez pochybností zistené ohliadkou na mieste samom vykonanou správcom dane. Z odôvodnenia rozhodnutia žalovaného nie je zrejmé, ako bol tento dôkaz správnymi orgánmi vyhodnotený, a to sám o sebe, ako aj v súvislosti s ostatnými dôkazmi. Rovnako nie je zrejmé, ako sa žalovaný vysporiadal s námietkou žalobcu ohľadne existencie podvodného konania a vedomosti žalobcu o tom, že je do takéhoto podvodného konania zapojený v zmysle judikatúry Súdneho dvora.

4. Správny súd konštatoval, že správny orgán je v odôvodnení svojho rozhodnutia povinný uviesť, ktoré skutočnosti boli podkladom pre jeho rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov a právne predpisy, na základe ktorých rozhodoval. Pri právnom posúdení veci musí správny orgán uviesť konkrétny odkaz na právny predpis, z ktorého vyvodzuje svoje právne posúdenie. Nestačí pritom iba citácia tohto zákonného ustanovenia, ale je potrebné aj vyložiť obsah právnej normy, aby bolo zrejmé aký je vzťah medzi skutkovými zisteniami a právnym posúdením. Jeho správna úvaha použitá pri rozhodovaní pritom musí zodpovedať zásadám logiky a musí z nej byť zrejmé, akými úvahami sa správny orgán riadil pri svojom rozhodovaní.

5. Správny súd konštatoval, že povinnosťou odvolacieho správneho orgánu je zaoberať sa jednotlivými odvolacími námietkami odvolateľa a dať odpoveď na nastolené odvolacie dôvody. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia musí byť rozpoznateľné, prečo správny orgán považuje námietky účastníka za nedôvodné, mylné alebo vyvrátené, ktoré skutočnosti zobral za podklad svojho rozhodnutia, prečo považuje skutočnosti predstreté účastníkom za nerozhodné, nesprávne alebo inými riadne vykonanými dôkazmi za vyvrátené, podľa ktorej právnej normy rozhodol, a akými úvahami sa riadil pri hodnotení dôkazov.

6. Poukázal na to, že v predmetnej právnej veci žalobca namietal, že splnil všetky zákonom stanovené podmienky pre uplatnenie práva na odpočet DPH v spornom zdaňovacom období, pričom konštatoval, že predložil riadne vystavené faktúry, disponuje zdaniteľným plnením a obchod bol preukázaný aj svedeckou výpoveďou vtedajšieho konateľa dodávateľskej spoločnosti. Mal za to, že splnil jednak všetky podmienky stanovené v ust. § 49 zákona o DPH, ako aj svoju dôkaznú povinnosť. Nebolo mu z rozhodnutí správnych orgánov zrejmé, akú povinnosť porušil, trval na tom, že správne orgány svoje úvahy riadne neodôvodnili, taktiež neuviedli, v čom malo byť zneužitie právo, ani z akých dôvodov považujú výpoveď svedka K. C. za nedôveryhodný dôkaz.

7. Správny súd vyhodnotil ako dôvodnú námietku žalobcu ohľadne nepreskúmateľnosti žalobou napadnutého rozhodnutia, nakoľko žalobca namietal, že splnil všetky zákonom stanovené podmienky pre uplatnenie nároku na odpočet DPH, vrátane preukázania existencie zdaniteľného plnenia. Z odôvodnenia rozhodnutia nie je zrejmé ako bola pri rozhodovaní zohľadnená skutočnosť, že žalobca disponuje zdaniteľným plnením ale odôvodnenie predstavuje skôr sumarizáciu dôkazov a skutkových záverov, ktoré z nich vyplynuli ako odpovede na jednotlivé odvolacie námietky žalobcu. Správny súd poukázal aj na skutočnosť, že žalovaný sa nevysporiadal ani s otázkou podvodného konania a vedomosťou žalobcu, že je súčasťou takéhoto reťazca zaťaženého podvodom, pričom Európsky súdny dvor opakovane vyslovil právny názor, že správca dane je oprávnený zamietnuť zdaniteľnej osobe, v tomto prípade žalobcovi, právo odpočítať DPH za poskytnutý tovar z dôvodu, že osoba, ktorá vystavila faktúru vzťahujúcu sa na tento tovar alebo jeden z jej poskytovateľov, sa dopustila nezákonnosti, ale len vtedy, ak správca dane objektívne preukáže, že samotná dotknutá zdaniteľná osoba, v tomto prípade žalobca vedel alebo mal vedieť, že uvedené plnenie zakladajúci nárok na odpočet DPH je súčasťou daňového podvodu zo strany osoby vystavujúcej faktúru alebo iného predchádzajúceho subjektu dodávateľského reťazca. Súdny dvor vedomosti oprávnenej osoby ohľadne skutočnosti, že sa stáva súčasťou daňového podvodu, priznal atribút nutnej a nevyhnutnej podmienky, bez splnenia ktorej nesmie byť zo strany správcu dane odopretý žalobcovi ako daňovému subjektu nárok na priznanie odpočtu DPH. Vychádzajúc z týchto záverov vyplývajúcich z konštantnej judikatúry Súdneho dvora, z ktorých má pri svojej rozhodovacej činnosti vychádzať aj správca dane a žalovaný, je na správcovi dane, aby zistoval,

či sa dodávateľ služby dopustil podvodu alebo nie a či žalobca o tomto podvode vedel, resp. vzhľadom na všetky zistené skutočnosti vedieť mohol a mal. Uvedená skutočnosť je pritom dôkazným bremenom správcu dane.

8. Záverom krajský súd uviedol, že pokiaľ žalobca v žalobe namieta, že prvostupňové správne rozhodnutie vo výroku nešpecifikuje ustanovenia, na základe ktorých bolo vydané, je námietka žalobcu nedôvodná, nakoľko správca dane a tiež žalovaný vo výrokových častiach rozhodnutí uviedli, podľa ktorých zákonných ustanovení ktorého zákona vo veci rozhodovali. Výroky rozhodnutí správnych orgánov sú v súlade s ust. § 30 ods. 2 zák. č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov, podľa ktorého správne orgány postupovali v spojitosti s ust. § 165 ods. 2 zák. č. 563/2009 Z.z. o správe daní (Daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Uvedená žalobná námietka je teda podľa krajského nedôvodná.

9. O nároku na náhradu trov konania rozhodol krajský súd podľa § 167 ods. 1 SSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal úplnú náhradu trov konania, o výške ktorých rozhodne vyšší súdny úradník po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie skončilo v zmysle ust. § 175 ods. 2 SSP

10. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť z dôvodov uvedených v § 440 ods. 1 písm. g) SSP v ktorej navrhol kasačnému súdu, aby napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie, alebo aby Najvyšší súd SR ako súd kasačný napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil a žalobu ako nedôvodnú zamietol.

11. Žalovaný ako kasačný sťažovateľ sa s rozsudkom krajského súdu nestotožnil a rozhodnutie správcu dane považoval za opodstatnené z dôvodov, ktoré už uviedol vo vydanom rozhodnutí Finančného riaditeľstva SR č. 1100306/1/106216/2015/5048 zo dňa 09.03.2015. Nesúhlasil so závermi krajského súdu obsiahnutými v napadnutom rozsudku, nakoľko zastával názor, že senát krajského súdu sa výrazne odklonil od procesných a hmotnoprávných postupov daňového konania, ustálených rozhodnutiami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. V súvislosti s týmto tvrdením vo svojej kasačnej sťažnosti poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Sžf/30/2014 zo dňa 17.02.2015; sp. zn. 2Sžf/4/2009 z 23.06.2010 v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky, č. k. III. ÚS 78/2011-17 z 23.02.2011 a sp. zn. 1Sžf/111/2015 z 11.04.2017. S poukazom na tieto rozhodnutia správca dane uviedol, že v celom konaní zásady daňového konania dodržal, svoje dôkazy vyhodnotil jednotlivo a všetky vo vzájomnej súvislosti.

12. Ďalej tiež uviedol, že žalovaný vo svojom rozhodnutí na stranách 3 až 5 uviedol zistenia skutkového stavu, z ktorých vyplynulo, že daňový subjekt preukázal zdaniteľné obchody s dodávateľom KK - Royal, s.r.o. iba formálnym dôkazom - faktúrami, ktoré bez ďalších relevantných dôkazov, nepreukázali realitu uskutočnenia zdaniteľných plnení tak, ako ich dokladoval daňový subjekt, to znamená v tom zmysle, že ich dodala spoločnosť KK-Royal, s.r.o. Žalovaný v napadnutom rozhodnutí uviedol vyjadrenie žalobcu k faktúram od deklarovaného dodávateľa, v prípade faktúry za montáž a opravu letnej terasy povedal, že k tomu nepotreboval a nemal stavebné povolenie, na pracovníkov vykonávajúcich montáž si nepamätal, stavebný materiál dodával dodávateľ (Zápisnica o ústnom pojednávaní zo dňa 14.04.2014 č. 9301401/5/1477177/2014/Chud).

13. V závere ústneho pojednávania bol žalobca vyzvaný, aby predložil k prijatým zdaniteľným plneniam všetky dôkazy súvisiace s poskytnutím služieb a dodaním tovaru. Okrem toho zaslal správca dane žalobcovi Výzvu na predloženie dôkazov č. 9301401/5/1830767/2014/Sid zo dňa 12.05.2014 (doručená 16.05.2014) preukazujúcich prijatie zdaniteľných obchodov od dodávateľa KK - Royal, s.r.o. Žalobca na Výzvu reagoval telefonickým kontaktom so správcou dane (Úradný záznam č. 9301401/5/1992417/2014/Sid zo dňa 19.05.2014) a oznámil, že nechápe, čo od neho správca dane ešte žiada, že k faktúram sa už vyjadroval do zápisnice a už si nepamätá, čo bolo v roku 2008. Správca dane žalobcovi objasnil, že požaduje predložiť relevantné dôkazy, ktoré doteraz nedoložil, prípadne ak na niečo pozabudol. Žalobca navrhol pri ústnom pojednávaní dňa 28.05.2014 (Zápisnica o ústnom pojednávaní č. 9301401/5/2265792/2014/Sid) obhliadku terasy. Ďalej uviedol, že obhliadkou miesta montáže terasy

nebolo správcovi dane vierohodne žalobcom preukázané, ktobol dodávateľom poskytnutých fakturovaných služieb. Vychádzajúc z charakteru tvrdenej činnosti dodávateľa, na jej uskutočnenie mala fyzická osoba ako stavebník zabezpečiť primerané technické vybavenie a stavebný dozor nad uskutočňovaním stavby alebo na montážne práce a to odborne spôsobilou „kvalifikovanou osobou“ v zmysle ustanovenia § 44 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon). O činnosti stavebných prác - montáže a opravy letnej trasy sa mala viesť dotknutými osobami povinná dokumentácia, ako aj zápisy v stavebnom denníku (§ 46b, § 46d stavebného zákona).

14. Pokiaľ žalobca pri uplatnení práva na odpočet dane, ktorej základom sú poskytnuté služby pri výkone činností spojených s realizáciou stavieb, nepredkladá pri svojich tvrdeniach zákonom uvedenú dokumentáciu o stavebných činnostiach údajne vykonaných jeho dodávateľom, potom podľa sťažovateľa neunesol dôkazné bremeno. Podľa obsahu administratívneho spisu žalobca na výzvy správcu dane ani v odvolacom konaní nepredložil listiny, ktorými disponoval, aby preukázal svoje tvrdenia o realizácii zdaniteľných obchodov, napr. typ konania/povolenia realizovanej stavby, prípadne ohlásenie stavby stavebnému úradu. Žalobca nepredložil ani stavebný denník, ktorým by mal ako stavebník disponovať.

15. Kasačný sťažovateľ ďalej uviedol, že napriek výzvam správcu dane, žalobca nepredložil dôkazy, ktoré by svedčili v prospech jeho tvrdenia, že služby a tovar, ktoré mali byť fakturované dodávateľom KK- Royal, s.r.o. v zdaňovacom období 2. štvrtrok 2008, boli touto spoločnosťou aj reálne poskytnuté či dodané. Chýbali akékoľvek sprievodné doklady k fakturácii stavebných činností - napr. objednávky, súpisy vykonaných prác, odpracované hodiny, zoznamy pracovníkov, stavebný denník, preberací protokol. Z dokladov predložených žalobcom nebolo možné zistiť, kto fakturovanú montáž a opravu letnej terasy skutočne vykonal. Podľa názoru sťažovateľa nie je obvyklé, aby sa zdaniteľné plnenia realizovali bez toho, aby obchodné vzťahy neboli premietnuté vo forme príslušných dokumentov a dokladov. Potrebu písomných, listinných dôkazov preukazujúcich reálnosť fakturovaného plnenia si pritom vyžaduje nielen samotná ochrana subjektov v rámci obchodno-závazkových vzťahov, ale aj dôkazná povinnosť daňového subjektu, ktorý si uplatňuje nárok na odpočítanie dane (DPH) pri prijatých zdaniteľných plneniach. Žalobca ako dôkaz o prijatí zdaniteľného plnenia predložil iba faktúru a doklady o úhrade faktúry, pričom vo faktúre pri fakturovaných službách chýba o nich podrobný rozpis, špecifikácia vykonaných prác (vo faktúre sa uvádza iba: 1 ks). Takáto faktúra potom nemá ani zákonom predpísané náležitosti a nespĺňa podmienky ustanovené v § 71 ods. 2 písm. f) zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov. Súčasťou faktúry nie sú žiadne prílohy, ktoré by ju dopĺňovali a tvorili jeden neoddeliteľný celok.

16. Správca dane nie je povinný dokazovať neexistenciu zdaniteľného plnenia, pokiaľ sa žalobcovi nepodarí presvedčivo preukázať jeho existenciu. Dôkazné bremeno daňového subjektu vyplýva z § 24 ods. 1 daňového poriadku. Preverovanie, ktoré správca dane vykonal v priebehu daňovej kontroly a vo vyrubovacom konaní, oprávnené spochybnili iba formálne dôkazy žalobcu o rozhodujúcich skutočnostiach, pričom žalobca tieto pochybnosti v konaní nevyvrátil. Žalobca v predmetnej právnej veci namietal, že splnil všetky zákonom stanovené podmienky pre uplatnenie práva na odpočet DPH v spornom zdaňovacom období, pričom konštatoval, že predložil riadne vystavené faktúry a obchod bol preukázaný aj svedeckou výpoveďou vtedajšieho konateľa dodávateľskej spoločnosti K. C.. Mal za to, že splnil svoju dôkaznú povinnosť a trval na tom, že správne orgány svoje úvahy riadne neodôvodnili, taktiež neuviedli, v čom malo byť zneužitie právo.

17. Z predloženého spisového materiálu k odvolaniu vyplynulo, že správca dane nespochybnil existenciu faktúr, pretože faktúry vystavené a podpísané boli. Podstatou sporu bola skutočnosť, že nebolo preukázané reálne poskytnutie montáže a oprava letnej terasy spoločnosťou KK-Royal, s.r.o., ktorá nemala zamestnancov na výkon stavebných prác, a dodanie služby subdodávateľský nebolo preukázané. Poskytnutie služby a dodanie tovaru nebolo vierohodne preukázané ani svedeckou výpoveďou podanou bývalým konateľom dodávateľskej spoločnosti K. C.. Jeho ústne vyjadrenie zo dňa 28.05.2014 nebolo presvedčivé a nepostačovalo ako dôkaz, bez preukázania objektívnych skutočností svedčiacich o reálnom uskutočnení zdaniteľných plnení uvedených v sporných faktúrach. Výpovede K. C. zo dňa

28.05.2014 a svedka S. N. zo dňa 30.06.2014 za prítomnosti zástupcu daňového subjektu nevykazovali potrebu vykonať konfrontáciu medzi nimi, pretože nebol zistený závažný rozpor v ich tvrdeniach. Znalecké dokazovanie z odboru písomznanectva nebolo potrebné vykonať, pretože správca dane nespochybnil a ani netvrdil, že sporné faktúry od KK - Royal, s.r.o. vystavila iná osoba, vyslovil ale pochybnosť o existencii objektívnych skutočností svedčiacich o reálnom dodaní tovaru. Pokiaľ správca dane pri preverovaní dodávateľa zistil, že dodávateľ (KK - Royal, s.r.o.) so správcom dane nespolupracoval dostatočne, nepredložil ako dôkazy svojich tvrdení požadované doklady a písomnosti, pretože bývalý konateľ K. C. predal spoločnosť a súčasne odovzdal všetky doklady a dokumenty novému konateľovi S. N. (ktorému tieto doklady krátko potom boli ukradnuté vo vlaku), vznikli u správcu dane dôvodné pochybnosti o samotnej existencii reálneho uskutočnenia zdaniteľného plnenia týmto subjektom - spoločnosťou KK - Royal, s.r.o. Všetky tieto úvahy správcu dane sú uvedené v žalobou napadnutom rozhodnutí žalovaného, pričom z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že správca dane vyhodnotil prípad v tom smere, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno a správcovi dane nepreukázal reálne poskytnutie služieb a tovaru práve deklarovaným dodávateľom, alebo prostredníctvom tretích osôb. Nebolo preto opodstatnené odôvodňovať v čom videl správca dane zneužitie práva, keďže zabezpečené dôkazy nevedli správcu dane k záverom o zneužití práva žalobcom.

18. Sťažovateľ ďalej uviedol, že pri rozhodovaní o vyrubenej dani v rozhodnom období vychádzal z podkladov osvedčujúcich tvrdenia a predložené dôkazy, ktoré žalobca mal alebo mohol nimi disponovať a evidovať ich v záznamoch na účely odpočítania dane podľa § 70 zákona o DPH. Správne vedenie záznamov na dani z pridanej hodnoty pre účely odpočítania dane je nevyhnutným podkladom pri zostavovaní daňového priznania. Z charakteru podnikateľskej činnosti žalobcu bolo možné posúdiť relevantnosť predkladaných dôkazov. Daň z pridanej hodnoty je ľahko zneužiteľná, preto každý platiteľ musí vedieť v dostatočnom rozsahu preukázať uplatňované právo na odpočítanie dane, avšak vzhľadom na zásadu objektívnej pravdy daňové konanie nepredstavuje absolútnu povinnosť správnych orgánov viesť dokazovanie dovtedy, pokiaľ sa bez pochyb nepreukáže a nepotvrdia tvrdenia žalobcu.

19. Záverom sťažovateľ uviedol, že svoje rozhodnutie riadne odôvodnil v ústavnom a zákonomnom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Poukázal na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudok zo dňa 21.01.2009 vo veci García Ruiz proti Španielsku) a Ústavného súdu SR (napr. vo veci pod sp. zn. III. ÚS 209/04) v zmysle ktorej nie je potrebné, aby v rozhodnutí bola daná podrobná odpoveď na každú vznesenú námietku, ale je vždy potrebné podľa povahy veci reagovať v odôvodnení rozhodnutia na zásadnú a relevantnú námietku. Sťažovateľ v tomto prípade v dostatočnej miere uviedol dôvody, na ktorých sa výrok jeho rozhodnutia zakladá, pričom sa vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi námietkami žalobcu. I po hmotnoprávnej stránke vysvetlil podstatu podmienok uplatnenia práva na odpočítanie dane z pridanej hodnoty podľa ustanovenia § 49 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov. Z citovaných ustanovení zákona o DPH v nadväznosti na žalobcom predložené formálne faktúry súvisiace so zdaňovacím obdobím 2. štvrtrok 2008 možno podľa sťažovateľa vyvodiť, že správne orgány si splnili svoje povinnosti tak ako to ukladá nielen daňový poriadok, ale posúdili vec logicky a odborne aj z hmotnoprávneho hľadiska. Podľa jeho názoru krajský súd nekonal ustálené, keď svoje „nezodpovedané otázky“ presunul do dôkazného bremena správnych orgánov. Takýto nedostatok v prijatých záveroch súdu predstavuje podstatnú vadu konania, ktorá zakladá kasačný dôvod v zmysle § 440 ods. 1 písm. g) Správneho súdneho poriadku, keďže krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci.

20. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 1 SSP) a že ide o rozsudok, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 SSP), jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je dôvodná. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 26. februára 2020 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 SSP).

21. Podľa § 19 ods. 1 zákona o DPH, daňová povinnosť vzniká dňom dodania tovaru. Dňom dodania tovaru je deň, keď kupujúci nadobudne právo nakladať s tovarom ako vlastník. Pri prevode alebo prechode nehnuteľnosti je dňom dodania deň odovzdania nehnuteľnosti do užívania, ak je tento deň skorší ako deň zápisu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti do katastra nehnuteľností. Pri dodaní stavby na základe zmluvy o dielo alebo inej obdobnej zmluvy je dňom dodania deň odovzdania stavby. Pri dodaní tovaru podľa § 8 ods. 1 písm. c/ je dňom dodania tovaru deň odovzdania tovaru nájomcovi.

22. Podľa § 49 ods. 1 zákona o DPH, právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

23. Podľa § 49 ods. 2 zákona o DPH, platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň

a) voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané,

b) ním uplatnená z tovarov a služieb, pri ktorých je povinný platiť daň podľa § 69 ods. 2 až 4, 7 a 9 až 12,

c) ním uplatnená pri nadobudnutí tovaru v tuzemsku z iného členského štátu podľa § 11 a § 11a,

d) zaplatená správcovi dane v tuzemsku pri dovoze tovaru.

24. Podľa § 51 ods. 1 zákona o DPH, právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak

a) pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a/ má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71,

b) pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. b/ je daň uvedená v záznamoch podľa § 70,

c) pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. c/ má faktúru od dodávateľa z iného členského štátu,

d) pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. d/ má dovozný doklad potvrdený colným orgánom, v ktorom je platiteľ uvedený ako príjemca alebo dovozca.

25. Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov (ďalej len „zákon o správe daní“), daňovou kontrolou sa zisťuje alebo preveruje základ dane alebo iné skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti, a to u daňového subjektu alebo na mieste, kde to účel kontroly vyžaduje; pri správe daní vykonávanej daňovým úradom alebo colným úradom daňovú kontrolu vykonáva zamestnanec správcu dane podľa § 1a písm. j/ prvého alebo druhého bodu na základe poverenia miestne príslušného správcu dane. Daňová kontrola sa vykonáva v rozsahu, ktorý je nevyhnutne potrebný na dosiahnutie účelu podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu. Za daňovú kontrolu sa považuje aj kontrola oprávnenosti vrátenia dane alebo kontrola na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu podľa osobitného zákona, alebo kontrola uplatnenia daňového bonusu podľa osobitného zákona, alebo kontrola použitia tovaru oslobodeného od dane podľa osobitných zákonov.

26. Podľa § 29 ods. 1 až 4 zákona o správe daní:

(1) Dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie.

(2) Správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

(3) Netreba dokazovať skutočnosti všeobecne známe alebo známe správcovi dane z jeho činnosti.

(4) Ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

27. Z predloženého administratívneho spisu kasačný súd mal za preukázané, že správca dane začal u žalobcu ako u daňového subjektu dňa 10.06.2010 daňovú kontrolu zameranú na zistenie a preverenie skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane z pridanej hodnoty so zameraním na nárok na

odpočítanie dane. Kontrola bola vykonaná za zdaňovacie obdobia 1. štvrťrok až 4. štvrťrok 2008. O vykonanej daňovej kontrole vydal správca dane Protokol č. 9301401/5/4356644/2014/Chud zo dňa 24.09.2014 (ďalej len „protokol“).

28. Dňa 13.11.2014 správca dane vydal rozhodnutie - dodatočný platobný výmer č. 9301401/5/5037570/2014/Chud, ktorým žalobcovi vyrubil rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie 2. štvrťrok 2008 v sume 2 468,96 Eur. Žalovaný napadnutým rozhodnutím č. 1100306/1/106216/2015/5048 zo dňa 09.03.2015 prvostupňové rozhodnutie správcu dane potvrdil.

29. Správca dane vyrubil daňovému subjektu rozdiel dane na dani z pridanej hodnoty za 2. štvrťrok 2008, pričom daňový subjekt (žalobca) namietal správnosť napadnutého rozhodnutia v spojení s prvostupňovým rozhodnutím správneho orgánu len v súvislosti s neuznaním práva na odpočet DPH z dvoch faktúr od dodávateľskej spoločnosti KK - Royal, s.r.o., a to fa. č. 1205200802 zo dňa 12.5.2008, predmet faktúry montáž a oprava letnej terasy a krycia plachta s potlačou, základ dane 79 500 Sk, DPH vo výške 15.105 Sk, ďalej fa. č. 2306200801 zo dňa 26.6.2008, predmet fakturácie dodanie guľčkových pier s potlačou a zapalovačov s detskou poistkou, základ dane 237.500 Sk, DPH vo výške 45.125 Sk.

30. V priebehu daňovej kontroly správca dane vypočul daňový subjekt, ako aj bývalých konateľov odberateľskej spoločnosti KK - Royal, s.r.o. Žiaden z vypočúvaných svedkov nevedol relevantné informácie, ktoré by potvrdili uskutočnenie deklarovaných obchodov.

31. Predmetom kasačného konania je preveriť správnosť právneho posúdenia veci krajským súdom z dôvodov uvedených v kasačnej sťažnosti.

32. Účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotno-právnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, daňový poriadok obsahuje osobitnú úpravu zisťovania, preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane, alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

33. V citovaných ustanoveniach zákona o DPH sú stanovené podmienky, ktorých splnenie sa vyžaduje pri uplatnení práva na odpočet DPH. Na to, aby mohol byť pri dodaní tovaru uplatnený odpočet DPH, však nestačí len vyhotovenie faktúry s náležitosťami podľa § 71 zákona o DPH. Musí dôjsť aj k preukázaniu reálneho, faktického dodania, ktoré musí byť rovnako materiálne preukázané. Tieto dve podmienky preukázania musia byť splnené kumulatívne, inak nárok na odpočet DPH nemožno uplatniť. Dôkazné bremeno v takomto prípade zaťažuje daňový subjekt, ktorý musí preukázať splnenie formálnej, ako aj materiálnej podmienky. Daňový subjekt má povinnosť preukázať faktúry, resp. iné daňové doklady, na základe ktorých si uplatňuje odpočet DPH. Tieto listinné dôkazy sa musia zhodovať so skutočne zrealizovanými plneniami. Preukázanie samotnej faktúry je dostačujúce iba v prípade, že je nepochybne preukázateľná zhoda údajov uvedených vo faktúre s reálnym plnením. Doklady musia byť vystavené na reálnom materiálnom podklade, pričom údaje v nich musia byť aj ako právna skutočnosť reálne preukázateľné. Ak správca dane s prihliadnutím na objektívne skutočnosti zistí, že právo na odpočet DPH sa uplatňuje neoprávnene, spôsobom pokúšajúcim sa obísť zákon, subjektu právo na odpočet dane zamietne. Uvedené vyplýva z rozhodovacej činnosti Súdneho dvora Európskej únie a rovnako aj zo šiestej smernice, resp. na ňu nadväzujúcej smernice Rady Európskej únie 2006/112/ES o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty.

34. Pokiaľ ide o dokazovanie v daňovom konaní, dôkaznú povinnosť má prioritne daňový subjekt. Správca dane dokazovanie vykonáva, vedie dokazovanie. Jeho úlohou je zistiť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane. Dokazovanie je procesný postup, na základe ktorého správca dane získa poznatky a informácie o všetkých skutočnostiach dôležitých pre správne a objektívne rozhodnutie. Správca dane nie je pri dokazovaní viazaný iba návrhmi daňových subjektov, je však povinný zistiť skutkový stav veci čo najúplnejšie. Daňové konanie nie je konaním vyhľadávacím. Z uvedeného vyplýva, že je to práve správca dane, kto rozhodne, ktoré dôkazy vykoná, akým spôsobom a či vôbec

dokazovanie doplní, aké závery vyvodí z jednotlivých dôkazov. V daňovom konaní sa uplatňuje zásada voľného hodnotenia dôkazov a zásada objektívnej pravdy. V zmysle týchto zásad sú príslušné správne orgány povinné postupovať.

35. V rámci vyrubovacieho konania, pri preukazovaní reálneho dodania tovaru a služieb, zaťažuje dôkazné bremeno vždy daňový subjekt, v tomto prípade žalobcu. Podľa ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky aj v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 78/2011-17 zo dňa 23.02.2011, možno konštatovať, že: dôkazné bremeno je na daňovom subjekte - žalobcovi (§ 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. v spojení s § 49 ods. 2, § 51 zákona č. 222/2004 Z.z.). Primárne je nevyhnutné uniesť dôkazné bremeno na strane daňového subjektu - žalobcu, ktorý disponuje svojim právom uplatniť si za zákonom stanovených a splnených podmienok nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty (je iniciátorom odpočítania dane z pridanej hodnoty) a ktorý si aj tento nárok uplatnil, preto je jeho povinnosťou preukázať, že nárok si uplatňuje odôvodnene a za zákonom stanovených podmienok. Dokazovanie zo strany správcu dane slúži až na následnú verifikáciu skutočností a dokladov predkladaných daňovým subjektom. Ak daňový subjekt, na ktorom leží dôkazné bremeno, svoje tvrdenia spoľahlivo nepreukáže, nemôže byť nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty uznaný ako oprávnený. Žalobca ako daňový subjekt uplatňujúci si právo na odpočítanie dane z pridanej hodnoty neunesol dôkazné bremeno, keď jednoznačným a vierohodným spôsobom nepreukázal použitie tovaru na dodávku tovarov a služieb ak platiteľ, čím nesplnil jednu z dvoch zákonných podmienok zakotvených v ustanovení § 49 ods. 2 zákona o DPH. Uvedené podmienky musia byť splnené kumulatívne, a preto nesplnenie jednej z nich, tak ako je tomu v predmetnej právnej veci, znamená negatívnu aplikáciu citovaného ustanovenia § 49 ods. 2 zákona o DPH.

36. Taktiež daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní, alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom. Toto ustanovenie zakotvuje, že dôkazné bremeno je na strane daňového subjektu - žalobcu, ktorý je povinný preukázať, že si nárok uplatňuje oprávnene a za zákonom stanovených podmienok. Dokazovanie zo strany správcu dane slúži až na následnú verifikáciu skutočností a dokladov predkladaných daňovým subjektom. Ak daňový subjekt, na ktorom leží dôkazné bremeno, svoje tvrdenia spoľahlivo nepreukáže, nemôže byť nárok na odpočet DPH uznaný ako oprávnený. Nie je povinnosťou daňových orgánov vyhľadávať za daňový subjekt - žalobcu dôkazy preukazujúce jeho oprávnenie na odpočet dane, ale naopak bolo povinnosťou žalobcu ako daňového subjektu, predložiť relevantné dôkazy, ktorými by spôsobom vylučujúcim akékoľvek pochybnosti preukázal, že si odpočet dane v kontrolovanom zdaňovacom období uplatnil oprávnene. Nepostačuje iba predloženie faktúry, platiteľ dane musí preukázať, že zdaniteľný obchod bol aj reálne uskutočnený.

37. Vzhľadom na uvedené sa kasačný súd nestotožnil so záverom krajského súdu o prenesení dôkazného bremena z daňového subjektu na správcu dane.

38. V zmysle ustálenej judikatúry, napr. aj rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sžf/30/2014 zo dňa 17.02.2015 na ktorý poukázal aj sťažovateľ, aplikácia zásady voľného hodnotenia dôkazov nedáva správcovi dane právo na svojvoľné a účelové nakladanie so zisteniami získanými v rámci daňovej kontroly alebo daňového konania, ale táto podlieha zákonom stanovenému postupu, keď je správca dane povinný hodnotiť každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti a pritom prihliadať na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo, pričom toto vyhodnotenie zistených skutkových okolností musí zodpovedať zásadám logického myslenia a správnej aplikácie relevantných zákonných ustanovení. Zásada objektívnej pravdy ovládajúca daňové konanie nepredstavuje absolútnu povinnosť správcu dane viesť dokazovanie dovtedy, pokiaľ sa bez pochyb nepreukáže a nepotvrdia tvrdenia daňového subjektu ohľadne ním, v daňovom priznaní uvádzaných a správcom dane preverovaných skutočností, nakoľko daňové konanie nie je konaním vyhľadávacím. Preto je na správcovi dane vykonávajúcom dokazovanie a jeho úvaha, aké dôkazy vykoná, akým spôsobom dokazovanie doplní, akú hodnovernosť, dôkaznú silu a schopnosť zvrátiť závery vyplývajúce z

realizovaného dokazovania z nich vyvodí, a to predovšetkým s prihliadnutím na skutočnosti a dôkazy vyplývajúce zo zistení, ktoré už má správca dane v priebehu konania k dispozícii.

39. Kasačný súd poukazuje aj na nález Ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 241/07-44, podľa ktorého, zo zásady skutočného obsahu právneho úkonu rozhodujúceho pre určenie dane vyplýva, že z daňového hľadiska je rozhodujúca reálna existencia plnení, ktoré boli uskutočnené, t. j. vzájomná výmena reálnych plnení, a teda vykonanie dohodnutých prác (resp. dodanie tovaru) a úhrada za toto poskytnuté plnenie. Ide o ekonomickú podstatu daňovej transakcie, ktorú zákon uprednostňuje pred formou a právnym titulom, na základe ktorého bola uskutočnená. Potreba skúmania ekonomického dôvodu daňovej transakcie sa prejavuje ako súčasť zásady posudzovania právneho úkonu podľa jeho obsahu.

40. Správca dane v prejednávanej veci vykonal rozsiahle dokazovanie, z ktorého závermi sa kasačný súd stotožňuje. Správca dane vypočul bývalých aj súčasných konateľov odberateľskej spoločnosti, taktiež i žalobcu. Žiaden z vypočúvaných svedkov však nepotvrdil, resp. ani nepredložil taký relevantný dôkaz, ktorý by potvrdil uskutočnenie obchodných transakcií tak, ako ich deklaroval žalobca. Jediný relevantný dôkaz, ktorý žalobca predložil za účelom preukázania reálneho dodania tovaru, boli faktúry. Ako však už bolo opakovane konštatované ustálenou rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu, na preukázanie dodania tovaru za účelom odpočítania DPH nepostačuje ako relevantný dôkaz len samotná faktúra, predmetom ktorej je preskúmaná obchodná transakcia.

41. Základnou podmienkou pre uplatnenie odpočtu DPH zo zdaniteľného obchodu je vznik daňovej povinnosti. Daňová povinnosť vo všeobecnosti znamená, že štátu vzniká právo žiadať daň od osôb, ktorým to zákon vymedzuje. V tejto súvislosti je však potrebné uviesť, že nepostačuje len samotné uvedenie DPH na faktúre, podstatné je, aby došlo k vzniku daňovej povinnosti v intenciách ustanovenia § 19 zákona o DPH, t. j. z titulu skutočného dodania tovaru. Táto podmienka vyplýva z § 49 ods. 1 zákona o DPH. Samotný vznik daňovej povinnosti a uvedenie DPH na faktúre vo väzbe na nárok na odpočítanie DPH u kupujúceho však nestačí, pretože na strane platiteľa ako príjemcu zdaniteľného plnenia musí byť preukázané, že prijaté plnenia obstaral na účely uskutočňovania svojich vlastných zdaniteľných plnení (na účely svojho podnikania).

42. V priebehu daňového konania musí byť preukázaný jednak obsah, ale aj skutočný význam plnení deklarovaných daňovým subjektom prostredníctvom relevantného daňového dokladu. Pri nepriznaní práva na odpočet DPH sa môže vziať do úvahy umelý charakter týchto plnení, ako aj právne, ekonomické alebo personálne prepojenie medzi podnikateľmi pri znížení daňového zaťaženia.

43. Daň z pridanej hodnoty je ľahko zneužitelná. Je teda na mieste požadovať od daňového subjektu, aby už v priebehu vykonávania zdaniteľných plnení, obchodov deklarovaných účtovnými dokladmi, aby prijal opatrenia, ktoré by zaistili, že sa prijatím konkrétneho plnenia nebude podieľať na daňovom podvode. „Je pravda, že ak existujú okolnosti umožňujúce predpokladať nezákonnosti alebo daňový podvod, obozretný subjekt môže v závislosti od okolností prípadu považovať za svoju povinnosť zistiť si informácie o druhom subjekte, od ktorého zamýšľa nadobudnúť tovar alebo služby, tak, aby sa uistil o jeho spoľahlivosti“ (Rozsudok Súdneho dvora EÚ v spojených veciach C-80/11 a C-142/11, Mahagében a Dávid). Každý subjekt pri svojom podnikaní musí byť dostatočne predvídavý a obozretný, aby reálny obsah faktúr mohol preukázať aj inými dôkazmi pred daňovými orgánmi. Právo na odpočítanie dane sa nevzťahuje na daň, ktorá je splatná len z dôvodu jej uvedenia vo faktúre.

44. Samotná existencia faktúry však určite nie je postačujúcim, relevantným dôkazom toho, že k dodaniu tovaru skutočne došlo. Zaúčtovanie daňových dokladov v súlade so zásadami účtovníctva ešte nezakladá podmienku možnosti uplatnenia práva na odpočítanie dane z prijatých zdaniteľných dodávok (tovarov a služieb). Záonné podmienky, po splnení ktorých vzniká platiteľovi právo na odpočítanie dane, nespočívajú len vo formálnej deklarácii, v predložení dokladov s predpísaným obsahom, ale tieto musia mať povahu faktu, t. j. musia nesporne preukazovať skutočnosť vo všetkých jej znakoch - v právnej skutočnosti, v objekte a v subjekte. Žalobca nepredložil dôkazy, ktoré by svedčili v prospech jeho tvrdenia, že služby a tovar, ktoré mali byť fakturované dodávateľom KK - Royal, s.r.o. v zdaňovacom období 2. štvrťrok 2008, boli touto spoločnosťou aj reálne poskytnuté či dodané. Chýbali

akékoľvek sprievodné doklady k fakturácii stavebných činností - napr. objednávky, súpisy vykonaných prác, odpracované hodiny, zoznamy pracovníkov, stavebný denník, preberací protokol. Z dokladov predložených žalobcom nebolo možné zistiť, kto fakturovanú montáž a opravu letnej terasy skutočne vykonal.

45. Kasačný súd zdôrazňuje, že dôkazné bremeno leží na daňovom subjekte, nie na správcovi dane, preto je daňový subjekt povinný svoje tvrdenia spoľahlivo preukázať. Ak tak neučiní (čo v tomto prípade neurobil, keď žalobca predložil len faktúru a k tomu súvisiace dokumenty, avšak nedokázal preukázať reálne uskutočnenie zdaniteľného plnenia), nemôže byť nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty uznaný ako oprávnený.

46. Kasačný súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že krajský súd nedôvodne konštatoval nedostatočne zistený skutkový stav správcovi dane, nepreskúmateľnosť rozhodnutí správnych orgánov a vychádzal z nesprávneho právneho záveru o splnení podmienok na prenos dôkazného bremena na správcu dane.

47. V prípade oboch spochybnených nárokov, tak z titulu fa. č. 1205200802 za montáž a opravu letnej terasy a dodanie krycej plachty s potlačou ako aj fa. č. 2306200801 za dodanie guľčkových pier s potlačou a zapalovačov s detskou poistkou bolo rozhodujúcou skutočnosťou pre správne posúdenie nároku žalobcu to, že nepreukázal v rámci svojho dôkazného bremena skutočnosť, že plnenia dokladované predmetnými faktúrami mu boli v deklarovanom rozsahu dodané tvrdeným dodávateľom, spoločnosťou KK - Royal s.r.o., teda že by z jeho strany došlo k zdaniteľnému plneniu.

48. Zároveň kasačný súd dáva krajskému súdu do pozornosti, že jeho rozhodnutie vo veci 13S/95/2015 je v zásadnom rozpore s postupom toho istého senátu v obdobnej veci totožných účastníkov sp. zn. 13S/94/2015, kde sa v rozsudku zo dňa 7.12.2016 posudzovali postupy daňových orgánov na základe výsledkov toho istého Protokolu č. 9301401/5/4356644/2014/Chud z 24.09.2014, avšak za zdaňovacie obdobie 4. štvrtrok 2008. Krajský súd v predmetnom rozhodnutí podľa § 190 SSP pre nesplnenie materiálnych podmienok (preukázanie reálnosti fakturovaných plnení - dodanie a namontovanie zariadenia v prevádzke žalobcu dodávateľom KK - Royal s.r.o) zamietol žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100306/1/106234/2015/5048 zo dňa 09.03.2015, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Trenčín č. 9301401/5/5037727/2014/Chud zo dňa 13.11.2014. Len pre úplnosť treba uviesť, že najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalobcu rozsudkom sp. zn. 4Sžfk/14/2017 z 10.04.2018 zamietol z dôvodov zhodných s dôvodmi rozhodnutia kasačného súdu v tejto veci.

49. Na základe uvedených dôvodov dospel kasačný súd k záveru, že kasačná sťažnosť je dôvodná, pretože krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a zároveň sa odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu. Vzhľadom na uvedené nemohol kasačný súd postupovať inak, ako pristúpiť k zrušeniu napadnutého rozsudku krajského súdu v zmysle § 462 ods. 1 SSP a vráteniu veci na ďalšie konanie. Úlohou krajského súdu bude v ďalšom konaní vo veci opätovne rozhodnúť s poukazom na to, že právnym názorom kasačného súdu je krajský súd viazaný (§ 469 SSP). Krajský súd v novom rozhodnutí rozhodne aj o nároku na náhradu trov kasačného konania (§ 467 ods. 3 SSP).

50. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.